

Sygn. akt II UK 446/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku M. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o jednorazowe odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 29 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 23 maja 2013 r., sygn. akt VI Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. wyrokiem z dnia 23 maja 2013 r. oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 19 grudnia 2012 r. oddalającego odwołanie M. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 9 października 2008 r., odmawiającej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, który miał miejsce w dniu 4 lipca 2007 r.

Ubezpieczona wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku, opierając ją na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 233 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżąca zdołała wykazać istnienie tej przesłanki.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274), co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu.

Nie spełniają tego wymagania stwierdzenia, że „uzasadnienie wyroku w swej części merytorycznej jest daleko niewystarczające i nadmiernie lakoniczne”, „Sąd drugiej instancji nie odniósł się do istotnych argumentów i zarzutów apelacyjnych

powódki i nie wyjaśnił podstawy prawnej zaskarżonego wyroku”, „zaakceptowano wadliwy sposób konstruowania faktycznej podstawy wyroku”, czy że „bez wyjaśnienia i rzetelnego uzasadnienia zaakceptowano rażąco wadliwą i oczywiście błędną ocenę dowodów dokonaną przez sąd pierwszej instancji”. Tego rodzaju oceny sformułowane dla poparcia kasacyjnych zarzutów naruszenia art. 233 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. nie mogą świadczyć o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, skoro przepis art. 233 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. nie może być w ogóle przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną (art. 398³ § 3 k.p.c.), a przekonanie o oczywistej zasadności skargi odnośnie do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. nie jest możliwe bez wykazania, iż wady uzasadnienia wyroku są tego rodzaju, że uniemożliwiają kontrolę kasacyjną orzeczenia, bowiem tylko wtedy taki zarzut mógłby spowodować uwzględnienie skargi. W motywach wniosku brak jest zaś argumentów świadczących o tym, że doszło w sposób oczywisty do tak postrzeganego naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Według twierdzeń skarżącej, skarga jest oczywiście uzasadniona także dlatego, że Sąd drugiej instancji naruszył art. 382 k.p.c., bowiem „nie wziął pod rozwagę dowodu z akt szkodowych samochodu F. [...], który zderzył się z samochodem powódki”. O istnieniu uzasadnionej drugiej podstawy kasacyjnej przesądza tymczasem nie każde naruszenie przepisów postępowania, ale jedynie takie uchybienie tym przepisom, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Skarżąca nie wykazała w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaki wpływ na rozstrzygnięcie sprawy miało ewentualne naruszenie art. 382 k.p.c., ponieważ oczywiście w tym zakresie niewystarczające jest stwierdzenie, że „dowód ten” (czyli z akt szkodowych) „zaprzecza okolicznościom wynikającym z wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 31 sierpnia 2007 r. wydanego w postępowaniu wykroczeniowym”, bez jakiegokolwiek bliższego wyjaśnienia, na czym ta sprzeczność miałaby polegać. Brak wykazania istotnego wpływu ewentualnego naruszenia art. 382 k.p.c. na wynik sprawy wyklucza zaś możliwość stwierdzenia, że w tym zakresie skarga jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca nie zdołała więc przekonać o potrzebie rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

aw